

Hledač ztraceného času

Helena Vondráčková

Prosíval duny mořských písků,
z oblázků škrábal mořskou sůl,
na slánce z mušlí vlny stíhal,
na váze každé zrnko vážil,
poztrácel cestou z kapes pýchu a zášť,
bůh ví, kde je vzal,
snažil se prázdno chytnout,
chvilí spoutat, slůvkem kývnout.

Volal ji jmény, která slýchal,
kousal se do rtů kvůli ní,
snad pátý rok s ní svorně dýchal,
vysloužil říčce slzy z tůní
za zády slunce spadlo,
dlouze klesá, o neobracej tvář,
vychází přímo proti, stoupá, pálí,
ptá se, má-li.

Co lístků projel ve svých toulkách,
co šlápot větrem musel smést,
pospíchá, hledá ve všech hloubkách,
čas náskok má, svou ztrátu hlásí,
našel ho málem jednou, stál tak blízko,
ó, stejně by mu plách,
snažil se díru chytnout, chvilí svázat,
slůvkem mávnout.

Rád našel by rád, co ztratil sám,
za časem hnán tikotem dní,
pobíhá s ním po pavlači,
o čím dál tím blíž,
o čím dál tím blíž...